

još od 1848., odnosno 1861. Svi ostali poslovi proglašeni su zajedničkim, a rukovodit će ih zajednička ministarstva financijâ, poljodjelstva, trgovine i narodne obrane (domobranstva), kod kojih se imaju osnovati zasebni hrvatski odsjeci. O tim zajedničkim poslovima raspravlja „zajednički sabor svih kraljevina ugarske krune“,¹ na koji šalju Hrvati svoje poslanike, 29 njih u donju kuću, a 2 u gornju, koje će izabrati hrvatski sabor od svojih članova.² Zajednički sabor opet bira u delegacije pet članova između Hrvata poslanikâ na zajedničkom saboru. Na svim ovim zajedničkim saborima (u donjoj i gornjoj kući pa u delegacijama) hrvatski se poslanici mogu služiti i hrvatskim jezikom, dok će se za zajedničkoga saborovanja i na saborima i na delegacijama uz ugarski barjak razviti i hrvatski. U autonomnim poslovima služi hrvatski barjak i sjedinjeni grb Dalmacije, Hrvatske i Slavonije, no providen krunom sv. Stjepana, dok se u zajedničkim poslovima upotrebljava zajednički grb ugarski i dalm. hrv. slavonski. Glede financijâ ustanovljeno je — unatoč savjetovanju Franje Deáka, da Hrvatska uzme financijske poslove (u koliko nijesu zajednički cjelokupnoj monarhiji) u svoju autonomiju — da Hrvatska ima primati za pokriće svojih autonomnih troškova 2,200.000 for. (paušalno) za deset godina, jer se financijska nagodba ima svake desete godine obnavljati. Od teritorija pripada Hrvatskoj i Slavoniji Vojna Krajina i „današnja“ Dalmacija, a ugarski sabor preuzima obvezu, da će podupirati njihovo sjedinjenje s Hrvatskom. Bana imenovat će kralj „na prijedlog i uz protupotpis zajedničkoga kr. ugar. ministra-predsjednika“, ali je ipak „odgovoran“ saboru hrvatskomu. Budući da se ukida hrvatska dvorska kancelarija, „ima se za iste kraljevine imenovati posebni dalm. hrv. slavonski ministar bez lisnice kod središnje vlade u Budimpešti“, ali „odgovoran zajedničkom saboru“. Nadalje je ustanovljeno, da ban više ne može da bude vojnik i da kod zajedničkih ureda u Hrvatskoj (kod financijâ, pošte i brzjava, državnoga šumarstva i željeznica) ima biti službeni jezik hrvatski, a namještavani domaći sinovi, „u koliko to samo moguće bude“. Konačno se kaže, da ova nagodba „ne može biti predmetom zakonodavstva pojedinih nagađajućih se kraljevina i

¹ Zak. čl. XLIV : 1868. o narodnostima, dakle čisto ugarski autonomni zakon, nazivlje sabor u § 29., „zajednički ugarsko-hrvatski sabor“ (közös magyar-horvát országyűlés).

² Dokinućem jednoga dijela Krajine povećao se ovaj broj (1873) na 34 poslanika, a kad je sva krajina ukinuta (1881) na 40 u donju kuću, a 3 u gornju.